

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. H.**, zastoupeného JUDr. Eugenem Zálišem, advokátem se sídlem Rudolfovská 34, České Budějovice, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Mánesova 3a, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2008, čj. 5969/08-1300, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 5. 2009, čj. 10 Ca 3/2009 - 25,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 5. 2009, čj. 10 Ca 3/2009 - 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 10. 2008, čj. 5969/08-1300, zamítl odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu v Trhových Svinech ze dne 11. 3. 2008, čj. 7104/08/078970/5015, čj. 7109/08/078970/5015, čj. 7111/08/078970/5015, čj. 7113/08/078970/5015, čj. 7115/08/078970/5015, čj. 7118/08/078970/5015, čj. 7121/08/078970/5015, čj. 7124/08/078970/5015, čj. 7126/08/078970/5015, čj. 7528/08/078970/5015, čj. 7530/08/078970/5015 a čj. 7534/08/078970/5015. Těmito rozhodnutími správce daně dodatečně vyměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2003 ve výši 80 609 Kč, za zdaňovací období únor 2003 ve výši 29 730 Kč, za zdaňovací období březen 2003 ve výši 51 064 Kč, za zdaňovací období duben 2003 ve výši 29 212 Kč, za zdaňovací období květen 2003 ve výši

57 288 Kč, za zdaňovací období červen 2003 ve výši 74 938 Kč, za zdaňovací období červenec 2003 ve výši 122 979 Kč, za zdaňovací období srpen 2003 ve výši 50 790 Kč, za zdaňovací období září 2003 ve výši 215 171 Kč, za zdaňovací období říjen 2003 ve výši 50 776 Kč, za zdaňovací období listopad 2003 ve výši 337 505 Kč, za zdaňovací období prosinec 2003 ve výši 400 745 Kč.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který je zrušil rozsudkem ze dne 22. 5. 2009, čj. 10 Ca 3/2009 - 25. Žalovaný podle krajského soudu vydal své rozhodnutí v rozporu s § 50 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Zde krajský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz), s tím, že žalovaný byl povinen odůvodnit rozhodnutí a v odůvodnění podat srozumitelné a vyčerpávající informace o svých úvahách, hodnocení důkazů, zjištěném stavu věci a aplikaci příslušných zákonných ustanovení.

Krajský soud poukázal na část napadeného rozhodnutí, podle níž správce daně dospěl po provedeném důkazním řízení k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno. Neprokázal totiž, že skutečně přijal plnění od dodavatelů ZLÍNTERM, s. r. o., BARABA CZ, s. r. o. a ISTA, s. r. o. Žalovaný v této souvislosti odkázal na zprávu o daňové kontrole, ve které správce daně podrobně uvedl a popsal veškeré zjištěné skutečnosti. Dále se žalovaný zabýval postupem správce daně při dodatečném stanovení daňové povinnosti žalobci z hlediska dodržení § 16 odst. 8 daňového řádu. Žalovaný nevysvětlil, jak hodnotil závěry správce daně o neuznání odpočtu daně z přidané hodnoty za přijatá zdanitelná plnění, uvedená v daňových přiznáních. Žalovaný byl přitom podle krajského soudu povinen poskytnout žalobci ucelené skutkové a právní zhodnocení věci. Z rozhodnutí totiž musí být zřejmý dosavadní průběh a výsledek daňového řízení, úvahy správního orgánu ohledně skutkových závěrů a právních zjištění. Krajský soud také uzavřel, že se žalovaný nevypořádal s argumentací žalobce v doplnění odvolání a omezil se na závěry správce daně a odkaz na zprávu o daňové kontrole. Tento postup podle krajského soudu vedl k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž nesdělil, jak hodnotil právní důvody a výsledky dokazování provedené správcem daně, které jej vedly k dodatečnému stanovení daňové povinnosti.

Další námitky krajský soud neshledal důvodnými. Žalobce podle něj neprokázal, že skutečně převzal zboží od společnosti BARABA CZ, s. r. o. K výslechu F. M., provedenému dožádaným Finančním úřadem v Brně v rámci odvolacího řízení dne 23. 9. 2008, krajský soud uzavřel, že správce daně při oznámení výslechu svědka pochybil, ale výslech stejně nepřinesl žádnou novou skutečnost. Svědek potvrdil, že za společnost ISTA s. r. o. navenek nevystupoval a žádné doklady nevydával. K dodávce asfaltového koberce, doložené daňovým dokladem od společnosti ZLÍNTERM, s. r. o., tato společnost vystavení dokladu zcela vyloučila. Krajský soud nepřisvědčil ani namítané nezákonnosti při ukončení daňové kontroly a seznámení žalobce s jejími výsledky. Ze spisu totiž krajskému soudu vyplynulo, že se žalobce záměrně vyhýbal převzetí a podepsání zprávy o daňové kontrole. Správce daně proto po neúspěšném předávání a projednávání zprávy o

daňové kontrole přistoupil k odeslání zprávy o daňové kontrole žalobci v poštovní zásilce s doručenkou. Žalobce si tuto zásilku nevyzvedl a v souladu s platnou právní úpravou mu bylo doručeno uplynutím úložní lhůty dne 4. 3. 2008. Následně podal proti dodatečným platebním výměrům odvolání. I z toho je zřejmé, že byl srozuměn se závěrem daňové kontroly, který vyústil v dodatečné doměření daňové povinnosti. Krajský soud proto neuvěřil tvrzení, že žalobce neznal důvody, pro které mu byla doměřena daňová povinnost.

III.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesouhlasil s tím, že odvolací orgán musí porovnat zjištěné skutečnosti s odpovídající právní úpravou a uvést, jaké důkazy hodnotil. Stěžovatel s poukazem na rozhodnutí č. 1566/2008 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 85, považoval své rozhodnutí za přezkoumatelné. Zdůraznil, že rozhodnutí obsahuje stručnou rekapitulaci daňového řízení s odkazem na zprávu o daňové kontrole (str. 2 - 3), vypořádání odvolacích námitek (str. 3 - 6), hodnocení důkazního prostředku (svědecké výpovědi F. M.) a obecný závěr (str. 7 - 8).

Stěžovatel zpochybnil i závěr, že se nevypořádal s doplněním odvolání. Ze spisů je podle něj zřejmé, že se vypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání ze dne 30. 4. 2008 a v jeho doplnění ze dne 6. 6. 2008. Stěžovatel se nemohl vypořádat s doplněním odvolání ze dne 3. 11. 2008, doručeným správci daně dne 7. 11. 2008, protože rozhodnutí o odvolání vydal již dne 27. 10. 2008, tj. před doručením tohoto doplnění. Podle § 48 odst. 7 daňového řádu může odvolatel pozměňovat nebo doplňovat odvolání do doby, než je o něm rozhodnuto. Správnímu orgánu však nelze vytýkat, že se opomněl vypořádat s doplněním odvolání podaným až po vydání rozhodnutí o odvolání.

IV.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasil se závěry krajského soudu. Zdůraznil, že odvolací orgán nemůže pouze konstatovat skutečnosti zjištěné v předchozím řízení, odkázat na opatřené důkazy a bez jejich hodnocení sdělit svůj závěr.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, podle kterého se nevypořádal s argumentací žalobce v doplnění odvolání.

Nejvyšší správní soud ze spisů zjistil, že dne 30. 4. 2008 podal zástupce žalobce odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2003 až prosinec 2003. Uvedl přitom, že není oprávněn k převzetí zprávy o výsledku daňové kontroly daně z přidané hodnoty čj. 17474/07/078930/4409/DPH,

kterou proto vrací správci daně. Současně tvrdil, že zpráva o daňové kontrole a dodatečné platební výměry nebyly dosud doručeny žalobci a že „[v] *zájmu zachování odvolací lhůty v případě nejasností ohledně doručování daňovému subjektu podávám odvolání proti výše uvedeným platebním výměrům*".

V doplnění odvolání ze dne 6. 6. 2008 (předaném k poštovní přepravě dne 10. 6. 2008) žalobce uvedl, že správce daně dodatečně stanovil daňovou povinnost, aniž byly splněny podmínky § 16 odst. 8 daňového řádu. Správce daně nepředal zástupci žalobce zprávu o daňové kontrole, protože zástupce nebyl zmocněn k takovému převzetí. Správce daně také nesdělil žalobci, který je v dlouhodobé pracovní neschopnosti, jaké právní důvody a prokázané skutečnosti jej vedly k dodatečnému stanovení daně. Kontrola tak nebyla ukončena v souladu s § 16 daňového řádu. Žalobce se nemohl účinně bránit proti rozhodnutím o dodatečném stanovení daně, protože mu nebyly známy skutečnosti a okolnosti, na základě kterých správce daně stanovil daňovou povinnost. Žalobce poukázal i na možné porušení § 24 daňového řádu, protože zpráva o daňové kontrole byla zaslána zástupci, který nebyl zmocněn k jejímu převzetí. Dále žalobce namítl, že správce daně neprovedl navrhovaný důkazní prostředek, svědeckou výpověď F. M. Správce daně podle žalobce nevyužil „*zákonných donucovacích možností k tomu, aby byl výslech proveden, i když bylo správci daně známo, že tato svědecká výpověď může hovořit ve prospěch tvrzení daňového subjektu*", a rozhodl na základě neúplného dokazování. Konečně žalobce tvrdil, že správce daně nedoručoval v souladu s § 17 daňového řádu.

Ve správním spisu je dále založeno sdělení žalobce, předané k poštovní přepravě dne 3. 11. 2008 a dne 4. 11. 2008 doručené správci daně, kterým zpochybnil plné moci udělené zástupci. Dne 3. 11. 2008 předal zástupce žalobce k poštovní přepravě podání, ve kterém nesouhlasil s postupem při oznámení termínu konání výslechu svědka F. M. Dne 6. 11. 2008 zástupce žalobce předal k poštovní přepravě doplnění odvolání. V něm uvedl, že se nemůže odvolávat na konkrétní zjištění správce daně uvedené ve zprávě o daňové kontrole, protože ji dosud nepřevzal ani s ním nebyla projednána. Tvrdil také, že žalobce prokázal položení asfaltového povrchu v areálu výroby pily a pokud pokládku neprovedla společnost ZLÍNTERM, spol. s r. o., pak byl žalobce uveden v omyl. V souvislosti se společností ISTA, s. r. o., tvrdil, že se správce daně nezabýval otázkou, zda může tato společnost prokázat, že žalobci nedodávala dřevo. Ke společnosti BARABA, s. r. o., uvedl, že její jednatel správci daně sdělil, že plnění žalobci uskutečnil, ale nepřiznal pro daňové účely.

Stěžovatel rozhodl o odvolání dne 27. 10. 2008 a rozhodnutí předal k poštovní přepravě dne 29. 10. 2008. Vzhledem k tomu, že adresáti zásilky, zástupce žalobce a žalobce, nebyli zastiženi, bylo jim dne 30. 10. 2008 oznámeno uložení zásilky. Stěžovatel se v rozhodnutí vypořádal s námitkou porušení § 16 odst. 8 daňového řádu (str. 3 - 5), s námitkou porušení § 24 daňového řádu (str. 5 - 6), s námitkou dlouhodobé pracovní neschopnosti žalobce (str. 6) a se svědeckou výpovědí F. M. (str. 7 - 8). Námitku, že správce daně doručoval v rozporu s § 17 daňového řádu, stěžovatel shledal nekonkrétní.

Nejvyšší správní soud zhodnotil popsané skutečnosti takto:

Odvolací orgán přezkoumá rozhodnutí správce daně především v rozsahu, v jakém bylo odvoláním napadeno (dále viz § 50 odst. 3 daňového řádu). Přitom je povinen přihlédnout k doplnění či pozměnění odvolání daňovým subjektem. To je přípustné do doby, než je o odvolání rozhodnuto (§ 48 odst. 7 daňového řádu). Z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Dále z něj musí být zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou skutkovou a právní argumentaci daňového subjektu a proč odvolací důvody považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

V odvolacím řízení se tedy neuplatňuje zásada koncentrace řízení. V rozsudku ze dne 9. 4. 2004, čj. 7 Afs 13/2003 - 71, č. 728/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]*okud může být podle citovaného ustanovení odvolání doplněno do doby než je o něm rozhodnuto, znamená to, že do této doby musí být doplnění odvolání doručeno odvolacímu orgánu tak, aby se o důvodech obsažených v doplnění odvolání reálně dozvěděl a mohl se s nimi vypořádat, jak mu ukládá § 50 odst. 7 věta druhá zákona o správě daní a poplatků. (...) Bylo-li však doplnění odvolání podáno k poštovní přepravě dne předcházejícího dni, ve kterém odvolací orgán o odvolání rozhodl, nemůže mu být vytýkáno, že se nevypořádal s důvody v něm uvedenými, když se o nich nedozvěděl*“.

Z obsahu odvolání a jeho doplnění je zřejmé, že žalobce zpochybnil skutková zjištění a právní hodnocení důkazů provedených správcem daně až v podání doručeném správci daně dne 7. 11. 2008. Stěžovatel se však nemohl vypořádat s námitkami v doplněních odvolání, doručených po dni 27. 10. 2008, kdy rozhodl. Ze spisů je také zřejmé, že žalobce předal doplnění odvolání k poštovní přepravě až poté, co mu bylo oznámeno uložení zásilky obsahující rozhodnutí o odvolání.

Do doby rozhodnutí o odvolání žalobce namítl, že daňová kontrola nebyla ukončena v souladu s § 16 odst. 8 daňového řádu a že nebyl seznámen s důvody, které správce daně vedly k dodatečnému vyměření daně. Ohradil se také proti neprovedení svědecké výpovědi F. M. Upozornil i na § 24 daňového řádu v souvislosti se zasláním zprávy o daňové kontrole zástupci žalobce a na skutečnost, že správce daně nedoručoval v souladu s § 17 daňového řádu.

Stěžovatel se s těmito námitkami vypořádal, tj. vypořádal se s námitkami obsaženými v podáních ze dne 30. 4. 2008 a ze dne 6. 6. 2008, a přezkoumal rozhodnutí správce daně v rozsahu požadovaném v odvolání (§ 50 odst. 3 věta první daňového řádu). Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že se stěžovatel neopomněl vypořádat i s povinností přezkoumat rozhodnutí správce daně nad rámec uplatněných námitek (§ 50 odst. 3 věta druhá daňového řádu). Neshledal přitom skutečnosti mající podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

Časové aspekty procesních podání jsou součástí procesní strategie účastníka řízení. Ten také nese následky, které z jeho procesního postupu vyplývají. Krajský soud pochybil, pokud shledal rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelné z důvodu, že se nevypořádal s argumentací žalobce obsaženou v doplnění odvolání. Stěžovatel se totiž bezpochyby

nemohl a nemusel vypořádat s námitkami, které mu byly doručeny až po vydání rozhodnutí.

Dále stěžovatel zpochybnil závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Krajský soud totiž přisvědčil žalobci, že stěžovatel rozhodl v rozporu s § 50 odst. 3 daňového řádu, protože pouze odkázal na opatřené důkazy bez jejich dalšího hodnocení.

Nejvyšší správní soud podotýká, že žalobcem zpochybňovaná část rozhodnutí je součástí rekapitulace průběhu daňového řízení. V usnesení č. 1566/2008 Sb. NSS tento soud uvedl, že „[p]*aušálně definovat požadovaný „minimální" rozsah odůvodnění, aby bylo v konkrétním případě ještě přezkoumatelné, dost dobře nelze, neboť toto je vždy kontextuální a individuální kategorií – zrcadlí se v něm zejména průběh předchozího řízení, především procesní aktivita stran a prováděné dokazování, povaha skutkových a právních otázek, které byly v řízení řešeny, a v rozhodnutí, jímž bylo jiné rozhodnutí přezkoumáváno, i povaha a rozsah přezkumné činnosti orgánu, který ve věci rozhodoval, jak vyplývá z konkrétní procesní úpravy*".

Daňový řád výslovně nedefinuje přesný obsah odůvodnění (srov. § 50 odst. 7 daňového řádu). Nejvyšší správní soud v usnesení č. 1566/2008 Sb. NSS, konstatoval, že „[p]*okud je rozhodnutí o odvolání prvním rozhodnutím v daňovém řízení, které obsahuje odůvodnění, je třeba, aby rekapitulovalo dosavadní průběh a výsledky daňového řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci daňového subjektu do patřičného skutkového a právního kontextu. Není však žádného důvodu, aby mechanicky rekapitulovalo vše, co se v daňovém řízení doposud stalo či co s ním přímo či nepřímo souviselo, neboť to by bylo nadbytečné, a tedy nehospodárné; skutkový a právní kontext věci je třeba popsat tak, aby vytvářel podklad pro porozumění důvodům rozhodnutí a pro to, aby tyto důvody přesvědčivě obhájily jeho výrok*".

Stěžovatel v napadeném rozhodnutí (str. 2 – 3) stručně zrekapituloval průběh daňového řízení. Uvedl, že správce daně měl pochybnosti, zda žalobce skutečně přijal zdanitelná plnění od dodavatelů označených v rozhodnutí. Správce daně proto vyzval žalobce k prokázání sporných skutečností. Žalobce neunesl důkazní břemeno a správce daně tedy dospěl k závěru, že žalobce uplatnil nárok na odpočet daně v rozporu s § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty. Stěžovatel konstatoval, že správce daně uvedl a popsal veškeré zjištěné skutečnosti ve zprávě o daňové kontrole. Dále stěžovatel zrekapituloval podstatné skutečnosti týkající se ukončení daňové kontroly a předání zprávy o daňové kontrole. V dalších částech rozhodnutí již stěžovatel pouze vypořádal námitky, které žalobce včas uplatnil.

Rozhodnutí stěžovatele tedy v úvodu obsahuje velmi stručnou rekapitulaci podstatných skutečností z dosavadního průběhu daňového řízení. Vzhledem k tomu, že se námitky žalobce týkaly zejména ukončení daňové kontroly, zaměřil se i stěžovatel převážně na tuto procesní otázku, na kterou navázal vypořádáním odpovídající odvolací námitky. Stručná rekapitulace zároveň vytvořila dostatečný podklad pro porozumění důvodům rozhodnutí. Jak uvedl rozšířený senát v usnesení č. 1566/2008 Sb. NSS, účelem rozhodnutí o odvolání není zopakovat vše, co se událo v daňovém řízení. Námitky žalobce

směřovaly k procesním pochybením správce daně, které stěžovatel ani krajský soud neshledali důvodnými. Rekapitulaci procesního postupu správce daně je pak věnován odpovídající prostor poskytující dostatečný podklad pro porozumění důvodům rozhodnutí.

Krajský soud proto nesprávně shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Stěžovatel naopak nepochybil, pokud se nevypořádal s námitkami uplatněnými v doplnění odvolání, které mu bylo doručeno až po rozhodnutí o odvolání. Stěžovatel také nemusel v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, jak hodnotil právní důvody a výsledky dokazování provedené správcem daně, které vedly k dodatečnému stanovení daňové povinnosti, protože se těmito otázkami nad rámec odvolacích námitek, přezkumu vymezeného § 50 odst. 3 věta druhá daňového řádu a nezbytného rozsahu rekapitulace věci podrobněji nezabýval.

Dále Nejvyšší správní soud připomíná, že se krajský soud opomněl vypořádat s žalobní námitkou o povaze plné moci udělené zástupci žalobce Ing. P. Námitka byla řádně uplatněna v žalobě ze dne 8. 1. 2009. Krajský soud proto při novém rozhodování ve věci posoudí, zda plná moc ze dne 28. 2. 2005 je plnou mocí neomezenou nebo omezenou ve smyslu § 10 odst. 3 daňového řádu (k povaze plné moci srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2007, čj. 1 Afs 39/2006 - 79, č. 1353/2007 Sb. NSS, rozsudek téhož soudu ze dne 26. 10. 2009, čj. 8 Afs 46/2009 - 46, č. 1983/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 433/01, a ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 239/03, dostupné na http://nalus.usoud.cz). Pro účely § 17 odst. 7 daňového řádu pak krajský soud musí stanovit, zda se jedná o plnou moc všeobecnou, tedy plnou moc udělenou pro celé daňové řízení, nebo plnou moc speciální (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, čj. 5 Afs 16/2004 - 60, č. 437/2005 Sb. NSS, a č. 1983/2010 Sb. NSS). Teprve poté bude krajský soud moci zvážit důvodnost námitky, podle níž správce daně a stěžovatel pochybili, když v daňovém řízení doručovali písemnosti pouze zástupci žalobce.

Obiter dictum Nejvyšší správní soud podotýká, že je mu z úřední činnosti známo, že krajský soud v rozsudku ze dne 23. 6. 2009, čj. 10 Ca 2/2009 - 24, ve věci stejného žalobce rozhodl tak, že výslech F. M. je třeba provést znovu. Není zřejmé, proč v nyní posuzované věci krajský soud, přes jinak identické hodnocení výslechu svědka F. M., podobný závěr neučinil. Nejvyšší správní soud se již v rozsudku ze dne 12. 8. 2004, čj. 2 Afs 47/2004 - 83, č. 398/2004 Sb. NSS, vyjádřil k důsledkům rozporů v judikatuře soudu. Krajský soud se proto v dalším rozhodnutí vyrovná i s touto otázkou. Nejvyšší správní soud připomíná, že posouzení námitky žalobce ohledně výslechu svědka F. M. se bude odvíjet také od posouzení povahy plné moci. Zároveň tento soud podotýká, že se výslechem svědka F. M. podrobně zabýval v rozsudku ve věci stejných účastníků, vedené u něj pod sp. zn. 8 Afs 58/2009, na který pro stručnost odkazuje.

Na stejný rozsudek Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje ve vztahu k otázce prekluze.

Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu (§ 110 odst. 1 s. ř. s. za použití § 109 odst. 3 s. ř. s.) a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm krajský

soud rozhodne vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. května 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu